

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΡΙΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΟΡΡΗΑΣ λυσοασμένος... "Εξώ ό άέρας φυ-
σούσε δυνατά.

"Η άκακία λύγιζε κ' ή κορυφή της ή όλο-
πράσινη, ή φουντωμένη, έσπερα μ' ένα παρα-
πονιαρίκο, έντονο θρόισμα...

Μέσα άπ' τό τζάμι, θλιμμένοι ό Ζάν κ' ή μη-
τέρα του, παρακόλλησαν γιά λίγες στιγμές
θουθοί τήν άγωνία του συμπαθητικού δέν-
δρου. Έπηρεασμένοι ύστερα άπ' τή συμφορά
του, έξακολούθησαν τή συνομιλία τους:

—Γιατί δέν θέλεις τουλάχιστον νά σου συ-
στήσω τή δεσποινίδα Μιρέλ;... Γιά ποίο λόγο δέν θέλεις, παιδί
μου;

—Μητέρα μου, μήν έπιμένεις!... Καί μόνο στήν ιδέα, ότι θά
μού τή συστήσης γιά μνηστή μου, άνταρξιάω... Ταρζομαι!...
Νά μέ συγχώρησ, μητερούλα μου, ποσό μιλώω έτσι!... Μά
γιά ποίο λόγο θέλεις νά μέ άποσπάσης άπ' τή γλυκεία άνάμνηση
τής μνηστής μου, κι' άπ' τό παντοειό μου πέθος γιά τό θά-
νατό της;

—Τίποτα δέν είνε αώνιο σ' αυτόν τόν κόσμο, παιδί μου... Γι'
αυτό και θέλω νά διαλέξω μόνη μου—πριν πεθάνω—έκείνη πού
θά άντικαταστήσει κοντά σου τήν άγαπημένη μας Μαργαρίτα!

—Όχι!... Σώπα, μητέρα μου! φώναξε μέ άπελπισία ό νέος.
Μή λές λόγια σκληρά... Δέν έξέρω, άν άλλοι ξεγνοούν τους όρ-
κους των... Όυτε κι' άν τών άλλων τά λόγια αφήνουν... Έγώ
δμως, θά μένω πιστός στήν άνάμνηση τής λατρευτής πρώτης
μνηστής μου... Θέλω, όταν θά πάω Έκει Έπάνω νά τή συναν-
τήσω, νά συνεχιστή ή άγάπη μας άγνή, σαν πρώτα... Νά μήν
τήν έχη σκιάσει κανένα ύσνερο άπιστίας!

—Παιδί μου, άφησε αυτές τής χιμαρικής ιδέες!... Τι ζέρεις,
εσύ κι' έγώ, κι' όλοι μας, γιά τή "Άλλη Ζωή";

—Δέν είνε δυνατόν, μητέρα μου, νά τελειώσουν όλα εδώ στή
γή, σαν κλείσουμε τά μάτια!

—Άπασχολείσαι, Ζάν, μ' ένα μέλλον άγνωστο... Ένώ θάπρε-
πε νά φροντίσης γιά τό χειροπιαστό παρόν!

—Δέν μ' ένδιαφέρει τό παρόν! έλεπε ξερά ό νέος.

Στή μισοσκότεινη καμρολόα, άπλόωθηκε τόρα ή σιωπή. "Ε-
ξώ φυσούσε δυνατώτερα... Σουρούπιανε... Νύκτωνε... Η μη-
τέρα κι' ό γυιος έξακολουούσαν νά μένουν θουθοί, ό καθέ-
νας βυθισμένος στίς σκέψεις του... "Έφαγαν ύστερα, άνόρεχτα.

—Πάμε νά κοιμηθούμε! έλεπε επτέλους ή μητέρα. Κοντεύει πειά
δέκα!

—Δέν πιστεύω νά είσαι θυμωμένη μαζί μου, μητέρα μου! έλεπε
τρυφερά ό Ζάν.

—Όχι... Όχι... Η μητέρα δέν κρατάει ποτέ της κάκία στό
παδί της... "Άλλά, θά ήθελα νά συνέληθς άπ' τήν τόση θλίψη
πού σέμειδιάει... Νά ζωντανέησ πειά!

—Γιατί; Προτιμώ νά είμαι έτσι... Μού άρέσει ή θλίψη μου...
Καληνύχτα, μητέρα!

Δέν πλάγιασε ώστόσο, όταν πήγε στό δωμάτιό του. Περιμένε
νά κοιμηθούν όλοι. Κι' όταν κανένας θόρυθος δέν άκούογταν
πειά, ό Ζάν γονάτισε, προσήλωσε τό βλέμμα του στή φωτογρα-
φία τής άγαπημένης νεκρής και ψιθύρισε μέ θερμή:

—Μαργαρίτα μου, μπορεί νά πέθωσες γιά όλους... Γιά μένα
δμως ζής... Σέ αίσθανάμαι κοντά μου, μέ θλίψεις, μ' άγχι-
λεις... "Ω, έλα, Μαργαρίτα!... "Άς πετάξει κοντά μου ή ψυ-
χή σου... "Άς σέ δώ σαν όπτασία, γιά μιά στιγμή... Διαφορε-
τικά, άγαπημένη μου, θά πιστέψω ότι μαζί μέ τό κορμί μας γά-
νεται κ' ή ψυχή μας, όταν πεψίνουμε... Κι' ούτε θά συναντη-
θούμε ποτέ στό "Άπειρο... "Έτσι, θά είνε περιττή αυτή ή θυσία
πού κάνω τόρα, μένοντας πιστός στή μνήμη σου... "Έλα, άγα-
πημένη μου... "Έλα!...

Σταμάτησε μέ ίερή συγκίνηση.

"Ένα φωτεινό σημείο φάνηκε άξασφα πάνω στή φωτογραφία
τής νεκρής... "Ο Ζάν τό κούταζε μέ δρθάνοια μάτια μέ έ-
εσφι, μέ λαχτάρα... Καί τό σημείο αυτό μεγάλωνε... μεγάλωνε...

...έγινε σαν φωτιστέφανος άχνός...
και τέλος πήρε τό πρόσωπο τής νε-
κρής, μέ τό όμορφο ξανθό κεφάλι
της και μέ τά γλυκά της μάτια...
"Άύλο, όμως... Κάτι σαν όμίχλη...

—"Ω, τί καλή πού είσαι, άγαπημέ-
νη μου! κατώρθασε τέλος νά μουρ-
μουρήσ ό Ζάν, πιγνιμένος άπό συγκί-
νιση. "Άχ, πόσο περισσότερο σ' άγα-
πώ τόρα... "Ο σκληρός χωρισμός
μας δέν θά διαρκέσθ πολύ... Γρήγο-
ρα θά σέ συναντήσθ και θά ζήσουμε

πειά μαζί στήν αωνιότητα!

Τού φάνηκε πώς ή όπτασία του χαμογελούσε, και πώς έσκυ-
θε νά τόν φιλήσθ... "Άπλωσε μέ λαχτάρα τά μπράτσα του ό
Ζάν, μέ άγκάλιασε τό κενό, ενώ ή φωτεινή όπτασία έσθηνε σιγά-
σιγά κι' έξαφανιζόταν...

"Εμπρός στό παράθυρο, ή άκακία άνθιζε γεμάτη ζωή και γυ-
μό. Γύρω άπ' τήν παλιά πληγή τής κορυφής της, ή όπτασία είχε
έπουλωθθ τελείως, είχαν ξεπεταχθί τάρα πολλά δροσερά και
τρυφερά παρακλάδια... Γρήγορα δυνάμωναν, γρήγορα φούντω-
ναν και γρήγορα θά σχημάτιζαν μιά καινούρια κορυφή...

—Λοιπόν;... Δέν ήταν άληθινή χαριτωμένη άπόψη ή δεσποι-
νίς Μιρέλ; ρώτησε ή μητέρα του τόν Ζάν.

—Ναι!... μουρμούρισε εκείνος. Πολύ χαριτωμένη!... Πολύ
νόστιμη!

—Μού δίνεις τότε τό δικαίωμα νά τή ζητήσω άπ' τούς γονείς
της γιά γυνάικα σου;

—Όχι, μητέρα μου... Σοό είπα πώς δέν θά παντρευθώ πο-
τέ!... Τό ώρκίσθηκα στή Μαργαρίτα... Τό ώρκίσθηκα στή
μνήμη της!

—Και νομίζεις, παιδί μου, ότι είνε εύχαριστημένη ή ψυχή της,
γιά αυτή τήν άπόφασή σου;

—Είμαι θέβαιος, μητέρα.

—Γελεύσαι, παιδί μου... Μέ τήν άπόφασή σου αυτή, θά εί-
σαι δυστυχισμένος, γιά όλη τή ζωή σου... Κ' ή ψυχή τής Μαρ-
γαρίτας δέν είνε δυνατόν νά χαίρεται γιά τή δυστυχία σου...
Δέν της κάνει έντύπωση ή θυσία σου... "Έκει ψηλά πού θροσκέ-
ται, χωρισμένη άπ' τό θηπιό κορμί της, είνε άνώτερη πειά από
κάθε ταπεινό συναισθήμα τής γής... Όυτε ή ζήλεια θά νιώσει,
ούτε φθόνο... "Άλλά σαν άγγελος πού είνε, θά πειθί τήν εύτυ-
χία όλων όσους άγάπησε στή γή...

—Δέν τό πιστεύω αυτό, μητέρα μου! έλεπε ό Ζάν κουνώντας τό
κεφάλι του.

—Τέλος, παιδί μου, θυσιάζεις τήν όμορφη πραγματικότητα
στήν ιδέα και στή φαντασία;... Θυσιάζεις τή θεατική αυτή κό-
ρη, τήν ολοζώντανη και λαχταριστή, στίς ώχρες έντυπώσεις
μιάς άναμνήσεως;

—Είνε ζήτημα τιμής, μητέρα μου! έλεπε άποφασιστικά—μά και
μέ κρυφόν κλονισμό ό Ζάν.

"Η μητέρα του οηκώθηκε στενοχωρημένη.

—Πάμε νά κοιμηθούμε! έλεπε. Κοντεύουν μεσάνυχτα... Μά κι'
ώς τό πρωί νά σου μιλώ, εσύ παιδί μου θά πεισιμώνης περισ-
σότερο!

Μόνος πάλι στό δωμάτιό του ό Ζάν περίμενε άνυπόμονα νά
κοιμηθούν όλοι στό σπίτι, γιά νά συγκεντρώσθ όλη του τή σκέ-
ψη, όλη του τή ύπαρξή στήν έπίκληση τής νεκρής...

Περίεργο όμως... Αυτόν τόν τελευταίο καιρό, και θράδου μέ
τό θράδου, μαζί μέ τή ώρη όπτασία τής Μαργαρίτας, παρου-
σιαζόταν μπρός του κι' ένα άλλο συμπαθητικό πρόσωπο: Τό
πρόσωπο τής δεσποινίδος Μιρέλ!

Χρειαζόταν τότε, νά έπιβάλλεται μέ όλη του τή δύναμη στόν
έαυτό του, γιά νά ξεγνήσθ τό παρόν... γιά νά διώχθ άπ' τή
σκέψη του τό άλλο παρειακό πρόσωπο... και ν' άφουσιώσεται
έλόκληρος στή γλυκεία όπτασία τής νεκρής...

—Μαργαρίτα μ' μουρμούριζε μέ άγωνία, "Έλα!... Βοήθησέ
μέ!... Δός μου τή δύναμη ν' άντισταθώ στόν πειρασμό... Και
νά παλαίψω μαζί του...

"Η σκιά άργούσε πάντα νά παρουσιασθ...
"Έτσι κι' άπόψε, άργησε περισσότερο άπ' όλες τίς άλλες φο-
ρές...

Τέλος, τό φωτεινό σημείο φάνηκε στή φωτογραφία τής πεθα-
μένης... "Όχι όμως πειά μέ τήν παλιά του λάμψη και ζωηρόδα...

"Ηταν θαμπό τόρα, σαν ήλιος βυθισμένος στήν καταχνιά...
"Έπειτα, τό εσπερινό σημείο άνυπόμονα σχηματίστηκε σέ είκό-
να... Θαμπή όμως κι' εκείνη και
γλωμή...

Και ξεφνικά... ενώ ό Ζάν προ-
σέληνε έπάνω της γλαρά μάτια...
δυσασμένος ν' άντικρίσθ τή λατρευ-
τή γνώριμη μορφή τής Μαργαρί-
τας... θόγγησε πιγνιμένα...

Και σκέπασε τά μάτια του μέ
τά τρεμουλιαστά χέρια του: "Η εί-
κόνα τής Μαργαρίτας είχε μισο-
σθήσει και στά χαρακτηριστικά της

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Μαίρι Σεβαλί, καθώς φαίνεται, άρχισε να κοιμάται από τη ζωή του Χόλλυγουντ και την αδιάκοπη εργασία στα εστουτίσις της «Μέτρος». Στο τελευταίο, λοιπόν, φύλλο των «Κινηματογραφικών Νέων», δηλώνει κατηγορηματικά ότι ποτέ πια δεν θα υπογράψει συμβόλαιο μεγάλης διαρκείας.

—Δεν μπορώ να εργάζομαι συνεχώς όλο το χρόνο μέσα στο εστουτίσις, παραπονείται μ' ειλικρίνεια. Αισθάνομαι ότι έχω κοιμηθεί πολύ και κοιτώ να χάσω το κεφάλι μου. Οι προβολείς, τα μηχανήματα, τ' αδιάκοπο παίξιμο στο «ελατό», μου έχουν αφαιρέσει κ' απόν τον ύπνο μου. Λίγο ακόμη και θα πάθω και πάλι το ίδιο της Λιλιαν Χάρβεϊ. Ομιάστε γόσω προσεχώς, πόσο χαριτωμένη ήταν αυτή η «βλαβή» όταν ήθελε στο Χόλλυγουντ; Κι' όμως, αν την βλέπατε όταν γυρίζει πάλι στην Εθρώπη, θα ραγίζονταν η καρδιά σας. Είχε χάσει όλη τη χάρη και την όμορφιά της. Η εθώρη ζωή της άδικα και την αδιάκοπη εργασία του εστουτίσις την έβγαζε αδύνατο, γεμάτο έλλοτρισις, ελ-

ζωή της φιλομυτολέως και η αδιάκοπη εργασία του εστουτίσις την έβγαζε αδύνατο, γεμάτο έλλοτρισις, ελ-
χαν κατακτήσει ένα ύστερο πλάσμα, σου κινούσε μάλλον τον όβστο παρά τη συμπάθεια. Οι 'Αμερικανοί σκότωσαν την Λιλιαν Χάρβεϊ! Μ' όλη λοιπόν την αγάπη που τους έχω, δεν μπορώ βέβαια να τους παραχωρήσω κ' αυτή την ύγεια μου. Γιατί αγατώ επίσης και τη Γαλλία. Τό Παρίσι και το Χόλλυγουντ είναι για μένα όλος ο κόσμος. Μά δεν θα ήταν σωστό για τη φιλομυτολέ να θυσιάσω το Παρίσι και να το κάνω να με λυπηθεί, όπως ήνωται σήμερα η Εθρώπη για το κατόντημα της Λιλιαν Χάρβεϊ. Ο Τραβίς αγαπάει τον έαυτό του και τα προσιόδια του και μισοστά από τη δόξα και τα κέρδη, βάζει πάντα την ύγεια του. Έτσι πήρα την άδεια να υπογράψω από δω και πέρα συμβόλαια μόνο για κάθε έργο κ' όταν αυτό ταυριάζει στους όρους μου. Έτσι θα μπορώ να παίζω ό,τι θέλω κ' έχω κ' όχι ό,τι θέλει ο κάθε σκινοθήτης!..

Με πόνο άραγε τα έχει ο Σεβαλίε, όποτε να ένοση στο έξις; να κινή το κέρι του; Τι άσχημο παιχνίδι του σκάρωσαν; Οι 'Αμερικανοί έχουν καμιά φορά τόσο παράξενη νοοτροπία! Διάλογο άπιδανον να του ζήτησαν να παίζει το όβλο ενός παιδάτου που κάνει τσιμπτες και δέχεται ξυλιές! Γιατί όχι; Όλα γίνονται στην 'Αμερικη...

έπανο ύπρηξαν—κι' ακτινοβολούσαν έντονα—τά χαρακτηριστικά της δεοπινόιδος Μιρέλ...

Η καρδιά του Ζάν χτυπούσε με άγωνία... Ήταν παραγμένος... Άνασταταμένος!.. Μήπως είχε ζηλέψει η ψυχή της Μαργαρίτας του;.. Μήπως του κρατούσε θυμό, για την καθημερινή χαλαρόσι της πιστεύω του και των όρκων του;.. Μια ύπερκόσμια άρμονια γέμισε άξασπα το δωμάτιο... Μια γλυκεία γαλήνη έρχισε ν' άνακουφίη μυστηριώδως την παραγμένη ψυχή του Ζάν... Και μια μελωδική φωνή, άνέφραστη, ασύλληπτη, ούράνια ψιθύρισε στο αύτι του:

—Σέ λατρεύω, άγαπημένη μου... Ένώθηκα με την ψυχή της Μιρέλ, για να μη σε χάσω... Πατρεύω την... Κάνε εύτυχιόμενη την ψυχή της... Κι' έτσι θα νιώσω κι' έχω την εύτυχια της και τη δική σου!..

Ή άκακία είναι τώρα άνησιμένη ζωηρά και φουντωμένη... Έχει πάρει όλη την παλιά της άμορφία... Τίποτα έντελώς τίποτα πέν δεν δείχνει την παλιά πηγή της... Κι' ο πόνος της επίσης έχει έξααστη όλότελα...

Γιατί το θρόσιμα της στο άερακι είναι γλυκό, μελωδικό... —Τι άμορφο και θροσπο δεινράκι αύτη η άκακ'α, κείλε μου Ζάν!..

—Σάν κ' έσένα, χρσοή μου άγάπη! ψιθυρίζει έκείνος και της φιλεί τα μαλλιά...

Γιατί είναι άγαπημένο ζευγάρι πειά, ο Ζάν κ' η πρώην δεοπινόις Μιρέλ.

Ο 'Ανρό Γκαρά, η Μέγκ Λεμονιέ και οι άλλοι πρωταγωνιστάι της νέας ταινιάς που θα παίχθι κατ' αύτας στην 'Αθήνα: «Έτσι είν' η Σιμόνη»

συγκεντρώνει πολλές πιδανότητες να πειτή και στα μεγάλα εστουτίσις. Η 'Αννα Πόλα πρωταγωνιστεί τώρα στο «Πανδύο της Εθρώπιας», το όποιο εγυρίζεται στο εστουτίσις της Σ.Α.Ι.Κ.

Ο Ούβλιαν Πόβελ, η Μέρνα Λού κ' η Μόρην Ο'Σούλιβαν πρωταγωνιστούν τώρα σ' ένα περιφρμω φύλλο της «Μέτρος», του όποιου η ύπθεσις πλέκεται γύρω από έναν μυστηριώδη άνθρωπο, ο όποιος έχει το χάρισμα να γοητεύη τις γυναίκες.

Κάθε μέρα καινούργιες «βεντέτες» κάνουν την εμφάνισι τους στο Χόλλυγουντ. Έτσι, έδω και λίγο καιρό, ένα νέο αστέρος άνέτειλε στα εστουτίσις της «Φόξ». Πρόκειται για την Πέτζυ Φλάις, μίαν άπ' τις καλύτερες ήθοποιούς του Μπροντγουάη, η όποια έγκατέλειπε το θέατρο για ν' άρρωσιώθη στον κηνηματογόνο. Η Πέτζυ Φλάις ίνε μια «βεντέτα» γοητευτικής άμορφιάς κ' έχει πολλές έλπιδες να γίνη αστέρας πρώτου μεγέθους στην φιλομυτολέ.

Η 'Αννα Μαύν Βόγκ τον περασμένο μήνα έκανε ένα ταξείδι άνάψηξ στην 'Ιταλία, για να ήσυχάση από την έρωτική ζωή του Χόλλυγουντ.

Η Μάντυ Κρίστιαν είναι η πιο μορφωμένη «βεντέτα» του Χόλλυγουντ. Μιλεί με μεγάλη εύκολία έξη γλώσσες, άραγμα που την κάνει περιζήτητη στις κηνηματογραφικές έταφισεις της 'Αμερικης.

Ο Σαρό Μπωναγιέ κ' η Πάτ Πάτερσον είναι το πιο εύτυχιόμο άνδρδύο της Εθρώπιας. Το ειδύλλιό τους δεν μοιάζει καθόλου με τις ασθηματικές περιπέτετες των άλλων αστέρων, που παντρεύονται και χωρίζουν δώδεκα φορές το χρόνο!..

Ο περιφρμως Γερμανοεθραϊός αστέρας του κηνηματογράφου Βερεμπίε, ένας από τους πιο άγαπημένους καλλιτέχνες του 'Αθηναϊκού κοινού, ύστερ' από δύο χρόνια άπουσίας από την άθήνη, ξαναγύρισε πάλι σ' αύτην. Η 'Ανόνομος Κηνηματογραφική Έταιρεία, λοιπόν, θα προβάλλη προσεχώς στο «Παλλάς» μια τελευταία δημιουργία του, που έχει τον παράδοξο τίτλο «Κακό τέλος, όλα καλά». Σ' αύτη την ταινία παίζει επίσης κ' ο δημοφιλής ήθοποιός Σεκέ Σαζάλ, τον όποιο τόσο πολλή συμπάθειον ή 'Αθηναίοι.

Η Γελόρια Σβάνον, η άεθαλής «βεντέτα» του 'Αμερικανικού κηνηματογράφου, εγυρίζεται σήμερα στα εστουτίσις της «Φ. Ξ. Φίλις» ένα καινούργιο έργο, που έχει τον τίτλο «Μουσιχη στο 'Υπαθρος».

Ο Τζωρτζ Μπράντ, ο νέος παρτεναίρ της Γκερέτα Γκάριμπο στο φύλλο «Ζωγραφισμένο Βέλος», διηγείτο μια μέρα στους φίλους του την έντύπωση που του έκανε ο «αστέρας» των «άστερων» σ' αύτο το νέο φύλλο της «Μέτρος». Στις περιπέτετες σηνές, όταν έβρισκον να την άραχάσει ή να την φιλήση, η Γκερέτα Γκάριμπο έφερε όλόκληρη και τα μάτια της θάμπαταν από το πάθος. Μόλις όμως τάξιωνε ή σηνή, η Γκάριμπο έταίριε πάλι το ίδιο παγερό ύφος της και σιζήτησε μαζί του για διάφορα πλείως άσχετα πράγματα. Την ρώτησε λοιπόν παραξενεμένος, πώς καθόρθωνε να κυριαρχή τόσο στα ασθηματά της.

—Μά είναι άπλοόστατο, του άπάντησε η Γκερέτα Γκάριμπο. Μέση μου έχω δύο δ' αφορπιές γυναίκες. Την καλλιτέχνα και την συνθησιμη γυναίκα. Η πρώτη εμφανίζεται μόνο την ώρα που εγυρίζω στο «ελατά». Η άλλη είναι αύτη που βλέπετε τώρα.

Κι' ο Τζωρτζ Μπράντ κατάλαβε τότε ότι η Γκερέτα Γκάριμπο δεν τον θεωρούσε εγώπιτα, όπως όλες η γυναίκες του Χόλλυγουντ, κ' ότι αν λιποθυμούσε στην άγκαλιά του, αύτο το έκανε για να δώση περισσότερη ζωή στο όβλο της.

Ο Νίλς 'Αστερ στο νέο έργο «Αδούλ Χαμίτ», που εγυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, υποδύεται τον όβλο ενός Τούρκου αστυνόμου και παρουσιάζεται με γενειάδα. Ένωσιεται ότι δεν χάνει καθόλου τη γοηψία του κ' έτσι η θαυμασιότις του δεν πρέπει ν' άνησιχούν. Στον «Αδούλ Χαμίτ» πρωταγωνιστούν επίσης η 'Αντριάν 'Αις κ' ο Φοίτε Κόρνεφ.

Ο 'Ιταλικός κηνηματογράφος, μέρα με τη μέρα, κάνει άματαικές προόδους. Η άμορφες 'Ιταλίδες «βεντέτες» άρχίζουν να κινούν το ένδοξο φέρον των φίλων της άθήνης. Μία απ' αυτές, μάλιστα, η 'Ιζα Πόλα, συγκεντρώνει πολλές πιδανότητες να πειτή και στα μεγάλα εστουτίσις.

Η 'Αννα Πόλα πρωταγωνιστεί τώρα στο «Πανδύο της Εθρώπιας», το όποιο εγυρίζεται στο εστουτίσις της Σ.Α.Ι.Κ.

Ο Ούβλιαν Πόβελ, η Μέρνα Λού κ' η Μόρην Ο'Σούλιβαν πρωταγωνιστούν τώρα σ' ένα περιφρμω φύλλο της «Μέτρος», του όποιου η ύπθεσις πλέκεται γύρω από έναν μυστηριώδη άνθρωπο, ο όποιος έχει το χάρισμα να γοητεύη τις γυναίκες.

Κάθε μέρα καινούργιες «βεντέτες» κάνουν την εμφάνισι τους στο Χόλλυγουντ. Έτσι, έδω και λίγο καιρό, ένα νέο αστέρος άνέτειλε στα εστουτίσις της «Φόξ». Πρόκειται για την Πέτζυ Φλάις, μίαν άπ' τις καλύτερες ήθοποιούς του Μπροντγουάη, η όποια έγκατέλειπε το θέατρο για ν' άρρωσιώθη στον κηνηματογόνο. Η Πέτζυ Φλάις ίνε μια «βεντέτα» γοητευτικής άμορφιάς κ' έχει πολλές έλπιδες να γίνη αστέρας πρώτου μεγέθους στην φιλομυτολέ.

Η 'Αννα Μαύν Βόγκ τον περασμένο μήνα έκανε ένα ταξείδι άνάψηξ στην 'Ιταλία, για να ήσυχάση από την έρωτική ζωή του Χόλλυγουντ.

Η Μάντυ Κρίστιαν είναι η πιο μορφωμένη «βεντέτα» του Χόλλυγουντ. Μιλεί με μεγάλη εύκολία έξη γλώσσες, άραγμα που την κάνει περιζήτητη στις κηνηματογραφικές έταφισεις της 'Αμερικης.

Ο Σαρό Μπωναγιέ κ' η Πάτ Πάτερσον είναι το πιο εύτυχιόμο άνδρδύο της Εθρώπιας. Το ειδύλλιό τους δεν μοιάζει καθόλου με τις ασθηματικές περιπέτετες των άλλων αστέρων, που παντρεύονται και χωρίζουν δώδεκα φορές το χρόνο!..